

Hồi 3

Nhất Chiến Tiêu Hôn

Ông muốn ta quay về, ta theo ông về. Ông ít ra cũng nên đáp ứng ta một chuyện.

- Chuyện gì?

- Ta muốn uống rượu, muốn uống một trận thống thống khoái khoái.

“Được, ta mời người uống”. Thiết Ngân Y thốt:

“Ta nhất định để cho người uống một trận thống thống khoái khoái”.

Cao nguyên, một mảnh cao nguyên bằng phẳng rộng lớn. Gió thu thổi qua, không thấy lá rơi, bởi vì trên cao nguyên đó không thấy có một cái cây nào.

Nhưng giữa một đêm, địa phương đó bỗng biến đổi. Đột nhiên dựng lên hơn hai mươi cây cột đồng mạ vàng, giăng một vải bạt cực lớn làm bằng da một ngàn một trăm hai mươi tám con trâu.

Đó là chuyện hồi sáng sớm.

Một ngày trước có một đám mục đồng còn lừa bò đến ăn cỏ, sáng sớm lại tưởng mình đã đi lầm hướng.

Đến giữa ngộ, bọn chúng lại càng thất kinh, càng không có cách gì tin vào mắt mình.

Trên thảo nguyên đột nhiên trướng lên một cái trướng hồng, giường sàng bàn ghế làm bằng gỗ quý tinh trí, một hàng xe chở tới, đặt khắp nơi trong lều vải bạt.

Trên bàn ăn dưới lều vải bạt đã bày biện tử cụ thuần kim thuần ngân.

Sau đó còn thấy bảy tám cỗ xe rộng rãi dừng bánh, từ trên xe có một đám người trung niên bước xuống, khí phách xem chừng rất vĩ đại, nhưng trên mặt lại phẳng phát trét đầy dầu mỡ béo ngậy vĩnh viễn không tẩy rửa hết.

Rất có ít người nhận ra bọn họ, chỉ nghe thấy xa xa có người điếm danh:

- Thiên Hương Lô Trần đại sư phụ, Tâm Xuân Viên Đỗ đại sư phụ, Ngọc Xuân Lô Hồ đại sư phụ, Phục Nguyên Lô Lý đại sư phụ, Khuê Nguyên Quán Lâm đại sư phụ, đều đã đến.

Mấp mé hoàng hôn, lại có một nhóm người đến, đến bằng một cỗ xe hai ngựa thơm tho, từ trên xe bước xuống là một đám tuyệt sắc mỹ nhân, a hoàn, điếm nữ, tuấn đồng, mỗi một người đều có phong thái và phong cách đặc thù riêng, có hấp dẫn lực đặc biệt.

Bọn họ chia nhau vào trong lều vải bạt.

Người đến cuối cùng đương nhiên là Thiết Ngân Y và Lý Hoại.

Lúc Lý Hoại đến, trời đã tối, trong lều đã thấp lửa sáng ngời như ban ngày.

Lý Hoại nhướng mắt, lại nhíu mày mỉm cười.

- Người khác đều nói Thiết đại tổng quản luôn luôn xài to, thiên hạ vô song. Một điểm đó quả thật không phải là nói láo.

- Ta đã đáp ứng ngươi ta phải thống thống khoái khoái mời ngươi uống một trận, muốn mời thì phải mời như vậy.

- Xem kiểu này tối nay ta không thể không say.

“Vậy ngươi cứ say”. Thiết Ngân Y thốt:

“Bọn ta không phải là bằng hữu, nhưng tối nay ta có thể bồi tiếp ngươi uống một trận”.

“Tại sao bọn ta không phải là bằng hữu?” Lý Hoại hỏi.

Thiết Ngân Y nhìn hắn, biểu tình trong mắt lại biến thành nghiêm túc trầm trọng phi thường.

- Nhất định phải nhớ, ngươi là nhị thiếu gia của Lý gia, bằng vào thân phận và địa vị hiện tại của ngươi, thiên hạ đã không còn một người nào có thể xứng làm bằng hữu của ngươi.

Lão gần từng tiếng, nói tiếp:

- Ngươi càng phải nhớ, sau khi uống rượu tối nay, ngươi đại khái cũng không còn cơ hội uống như vậy nữa.

- Tại sao?

“Bởi vì ngươi là truyền nhân của phi đao thiên hạ vô song”. Thần sắc của Thiết Ngân Y càng trầm trọng, “Muốn làm người như vậy nhất định phải trả một giá đắt thống khổ phi thường”.

- Ta vì sao lại phải làm người như vậy?

- Bởi vì ngươi trời sinh là người như vậy, ngươi căn bản không có đất để chọn lựa.

- Ta không thể chọn lựa sống khoái lạc sao?

- Ngươi không thể.

Lý Hoại lại cười:

- Ta không tin, hôm nay ta phải nghĩ ra phương pháp thí nghiệm thử.

Không cần biết sau khi tỉnh dậy tinh thần mệt mỏi chán nản phiền muộn tới cỡ nào, trong khi uống rượu, luôn luôn là khoái lạc, đặc biệt là vừa cầm chén hồ phách vừa choàng vai mỹ nhân.

Cho nên Lý Hoại uống.

Thiết Ngân Y cũng uống, không ngờ còn uống không thua gì Lý Hoại.

Ba chục năm trước, lão đã tung hoành thiên hạ, là một ma đầu giết người. Trên mặt không để lộ một tia tình cảm, nhưng trong trái tim già nua lại có những gút mắc khó giải khai hay sao? Nhất định phải dùng rượu mới có thể giải khai.

Rượu đã uống say, đêm đã khuya.

Trong bóng đêm tối tăm hắc ám, đột nhiên truyền vọng một tràng thanh âm quỷ bí kỳ dị, chùng như giống hết tiếng muỗi vo ve. Vừa dịu dàng, cũng vừa mong manh, nhưng từ đằng xa truyền tới lại nghe rõ ràng phi thường, chùng như ở sát bên mình.

Thiết Ngân Y nhíu đôi mày rậm bạc trắng.

Lý Hoại lập tức hỏi lão:

- Có chuyện gì vậy?
- Không có chuyện gì, cứ uống đi.

Vừa uống cạn một chén lớn trôi qua yết hầu, đã thấy một người từ ngoài bước vào.

Người đó chùng như vừa khiêu vũ, vừa bước tới.

Hông người đó giống như rắn, thậm chí so với rắn còn linh động nhu nhuyễn hơn, càng uốn khúc uyển chuyển hơn, tùy tùy tiện tiện có thể uốn mình theo kiểu mà không ai có thể tưởng tượng ra được. Tư thế uốn mình vừa quái dị, vừa quỷ bí, vừa ưu mỹ, hơn nữa còn mang theo một thứ dụ hoặc cực kỳ nguyên thủy.

Da người đó giống hết như lụa, lại không bóng láng như lụa.

Vẻ bóng láng của y nhu mỹ ôn hòa, nhưng cũng mang theo thứ dụ hoặc nguyên thủy đồng dạng.

Chân người đó thon thả, lại cao dài, bắp thịt nhúc nhích, cũng kéo theo một thứ vận luật nhịp điệu dã tính.

Một thứ vận luật nhịp điệu làm cho tim nam nhân đập hoảng loạn.

Múa theo thứ nhịp điệu đó, người đó dùng một thứ tư thế không thể tưởng tượng được mà tiến vào cái lều đó.

Tim ai ai cũng đập loạn xạ muốn đứt hơi, cả Lý Hoại cũng không ngoại lệ.

Sau này mỗi lần ngồi uống rượu với một hảo hữu, hắn đều tán thưởng tới con người này.

“Người đó quả thật là mỹ nhân tuyệt thế vô song, ta bảo đảm người nhìn thấy y là người cũng phải động tâm”. Lý Hoại nói:

“Ta bảo đảm một khi là nam nhân, chỉ cần nhìn thấy y, đều không khỏi động tâm”.

“Còn người? Tâm của người có động không?”.

“Không”.

“Người không phải là nam nhân sao?”.

“Ta đương nhiên là nam nhân, hơn nữa còn là tiêu chuẩn cho nam nhân”.

“Vậy tại sao tâm người không động?”.

“Bởi vì người đó cũng là nam nhân”.

Vì vậy người nghe ai ai cũng đều muốn té ghé.

Nam nhân có mị lực hơn xa đại đa số nữ nhân đó đã uốn múa đến trước mặt Thiết Ngân Y và Lý Hoại, trước hết liếc Lý Hoại một cái yêu mị mê hồn, sau đó dùng cả đôi ngọc thủ mười ngón tay thon thả như búp măng đặt một cái hộp sắt bọc một lớp vải lụa đỏ lên bàn của bọn họ.

Sau đó gã lại liếc Lý Hoại một cái yêu mị mê hồn, đương nhiên cũng không quên "tặng" cho Thiết Ngân Y một cái.

Eo của gã không ngừng uốn éo.

Eo của gã quả thật rất mềm mại.

Lý Hoại không ngờ đã có cảm giác miệng mình đã khô rát.

Thiết Ngân Y lại chỉ lạnh lùng nhìn, thần sắc không động một chút.

Con người đó vừa dùng thái độ yêu mị nhất cười một tiếng với lão, vừa luân chuyển uốn éo, toàn thân như cơn lốc xoáy đã ra tới bên ngoài lều.

Tiếng cười của gã, điệu múa của gã đã đủ để làm cho danh kỹ mỹ nhân thất sắc, chỉ có Thiết Ngân Y vẫn thản nhiên, thần sắc bất biến.

“Người thật sự giỏi”. Lý Hoại thốt:

“Nhìn thấy dạng nữ nhân như vậy, không ngờ có thể không động lòng chút nào”.

- Gã nếu quả là nữ nhân, ta nhất định lưu hạ gã, chỉ tiếc gã không phải.

- Đó không phải là nữ nhân?

- Gã căn bản không phải là người, dĩ nhiên không phải là nam nhân, cũng không phải là nữ nhân”.

- Gã là gì?

“Gã chỉ bất quá là nhân yêu”. Thiết Ngân Y đáp:

“Một con yêu trong Côn Châu Lục Yêu”.

Lý Hoại không phải ngu muội.

- Ta đã minh bạch rồi, chỉ bất quá có điểm còn chưa hiểu, gã nhân yêu đó đến tìm ta để làm gì?

- Người tại sao không trước hết nhìn trong cái hộp đó xem có gì?

Mở cái hộp ra, Lý Hoại ngẩn người. Vô luận là ai mở cái hộp đó cũng không tránh khỏi ngẩn người.

Bên trong cái hộp bao vải lụa đó, chỉ bất quá có một hạt đậu. Một hạt đậu nhỏ xíu.

Một hạt đậu có gì là lạ?

Một hạt đậu có gì đáng để kinh ngạc kỳ quái? Vì sao một người quái dị như vậy dùng một phương pháp quái dị như vậy để đem đến đây?

Lý Hoại nghĩ không ra, cho nên mới ngẩn người.

“Người trịnh trọng muốn ta nhìn vật này?” Lý Hoại hỏi Thiết Ngân Y.

- Phải.

- Vật này xem ra chỉ bất quá là một hạt đậu.

“Phải”. Biểu tình của Thiết Ngân Y vẫn còn rất ngưng trọng, “Vật đó vốn chỉ bất quá nhìn thấy như một hạt đậu”.

- Một hạt đậu thì có gì là ghê gớm?

“Một hạt đậu đương nhiên không có gì ghê gớm”. Thiết Ngân Y đáp:

“Nếu quả nó quả thật là một hạt đậu, đương nhiên không có gì ghê gớm”.

- Hạt đậu này không phải là hạt đậu thật sao?

- Không.

- Vậy nó là cái gì? Nó không phải là đậu thì là cái gì? Nó là một thứ đồ chơi gì sao?

Thần sắc của Thiết Ngân Y càng ngưng trọng, gần từng tiếng:

- Nó tuyệt không phải là đồ chơi gì hết.

- Nó không chơi được?

- Tuyệt không chơi được. Nếu quả có nhân yêu đem đến nói là một thứ đồ chơi, người chơi tất chết liền trong khoảnh khắc.

Lý Hoại không tránh khỏi ngây người.

Lý Hoại tuyệt không phải là người thường bị lời nói của người khác làm ngây người, nhưng hiện tại lời nói của Thiết Ngân Y lại làm cho hắn hoàn toàn không hiểu.

- Nó là một thứ phù chú có thể nội trong khoảnh khắc trừ êm người ta chết liền.

“Ta nhớ ra rồi”. Lý Hoại thốt:

“Đó nhất định là hạt đậu Tử Đằng Hoa”.

- Đúng vậy.

- Nghe nói nếu đem cho một người hạt đậu Tử Đằng Hoa, không cần biết là người nào, chỉ cần nhìn thấy hạt đậu đó, đã có thể coi như là người chết rồi.

“Đúng”, Thiết Ngân Y thốt:

“Cho nên ta mới nói hạt đậu đó là một thứ phù chú trí mệnh”.

- Người tiếp nhận thứ đậu đó quả thật đều đã chết? Quả thật không có ai ngoại lệ?

- Cho tới nay không có một ai.

- Nghe nói là nữ nhân, thứ nữ nhân nào mà lợi hại như vậy chứ?

Thiết Ngân Y trầm mặc một hồi lâu, mới thốt từng tiếng:

- Người còn rất trẻ, có những chuyện người còn chưa hiểu được, nhưng người nhất định phải nhớ kỹ, nữ nhân lợi hại trên thế giới này nhiều hơn nhiều so với trong trí tưởng tượng của người.

Lý Hoại đột nhiên cũng không nói gì nữa.

Bởi vì hẳn bỗng nhớ tới Nguyệt Thần, lại nhớ tới Khả Khả.

-- Bọn họ có thể coi là nữ nhân lợi hại hay không?

Lý Hoại không muốn nghĩ tới chuyện đó nữa, cũng không muốn nghĩ tới câu hỏi đó nữa, hẳn chỉ hỏi Thiết Ngân Y:

- Ông có gặp qua Tử Đằng Hoa chưa?

- Chưa.

Lý Hoại thở dài một hơi, trên mặt lộ xuất một nụ cười không biết là khả ái hay khả ố.

“Hạt đậu đó nhất định không phải đem giao cho ông”. Lý Hoại thốt, “Cho dù nó quả thật là một thứ phù chú trí mệnh, cũng không có một chút quan hệ tới ông”.

Thiết Ngân Y đăm đăm nhìn hẳn một hồi rất lâu, trong ánh mắt lãnh khốc phảng phất lộ xuất ý tứ ôn hòa, nhưng thanh âm lại càng lãnh khốc hơn:

- Người chịu nhận hạt đậu đó là giao chưa người? Người muốn nhận chuyện này?

Lý Hoại mặc nhận.

Thiết Ngân Y cười lạnh:

- Đám trẻ thích xung anh hùng, ta đã gặp nhiều. Đám trẻ không sợ chết, ta cũng gặp không ít. Chỉ tiếc hạt đậu này người không thể giành không được đâu.

“Ta quả thật không giành được?” Lý Hoại hỏi.

Thiết Ngân Y còn chưa mở miệng, Lý Hoại đã xuất thủ nhanh như chớp, giạt hạt đậu trí mệnh từ trong cái hộp lụa đỏ. Hạt đậu từ trong lòng bàn tay hắn đột nhiên bắn lên, bắn vào miệng hắn, bị hắn nuốt thẳng vào bụng, giống như một tửu quý nửa say nửa tỉnh ăn đậu phộng. Sau đó hắn lại cười cười nhìn tny - Hiện tại ta không giành được hay là ông không giành được?

Thiết Ngân Y biến sắc.

Bởi vì câu nói đó còn chưa dứt, nụ cười phá phách trên mặt Lý Hoại đã ngưng kết, bỗng biến thành quỷ dị khủng bố không tả nổi, giống như người sắp chết.

Nếu quả chưa nhìn qua người sắp chết, tuyệt đối tưởng không được biểu tình trên mặt hắn ra sao. Tròng mắt của Thiết Ngân Y co thắt, bắp thịt toàn thân cũng co thắt.

Nếu quả chưa thấy biểu tình hiện tại của Thiết Ngân Y, cũng tuyệt đối không tưởng nổi người lãnh khốc vô tình như vậy lại biến thành như bây giờ.

Lúc đó thứ thanh âm vo ve kỳ dị lại vang lên, nghe tuy rất rõ ràng, nhưng phảng phất vẫn ở rất xa.

Kỳ thực là sao? Kỳ thực cũng đã không xa.

Thứ thanh âm đó không ngờ phát ra từ một cây đàn hồ cầm.

Muỗi đương nhiên không thể đánh hồ cầm, chỉ có người mới có thể đánh hồ cầm.

Một nữ nhân mỹ lệ, đầy đặn, cao lớn, phục sức hoa quý, tuy đã vào tuổi trung niên nhưng phong vận vẫn có thể làm cho đa số nam nhân động lòng, dẫn một lão nhân tiêu tụy, ốm o, đầu tóc muối tiêu, đột nhiên xuất hiện bên trong lều.

Bọn họ bước từng bước vững chãi, từ từ tiến vào.

Nhưng lúc người ta thấy bọn họ, bọn họ đã vào tới bên trong lều.

Trong tay lão nhân là hồ cầm.

Hồ cầm cũ kỹ, cần lên dây đã đen nám, dây đàn cũng đã đứt đoạn, thanh âm như tiếng muỗi vo ve phát xuất làm cho người ta cảm thấy nóng nảy phiền muộn.

Khuôn mặt lão nhân đã hoàn toàn nhăn nhúm, đôi mắt già nua mù mờ, cả một điểm sáng cũng không có, nguyên đã là một người mù.

Sau khi bọn họ tiến vào, đứng an an tĩnh tĩnh ở một góc. Nếu không giống gảy đàn xin ăn thì cũng giống buôn bán lời ca.

Nhưng mỗi người đều không thể không chú ý đến bọn họ, bởi vì hai người đó quá không tương xứng.

Càng làm cho người ta kỳ quái là, hồ cầm tuy đã đến trước mặt, nhưng tiếng đàn như tiếng muỗi vo ve vẫn như từ rất xa xôi truyền lại.

Chỉ có một người không chú ý đến bọn họ, cả nhìn cũng không nhìn bọn họ một cái, xem chừng giống như coi bọn họ căn bản không tồn tại.

Người đó là Thiết Ngân Y.

Lúc đó Lý Hoại không những nụ cười trên mặt đã ngưng kết, toàn thân cũng chừng như cứng đờ.

Trên sự thật, ai ai cũng đều có thể thấy rõ, cho dù hấn hiện tại còn chưa chết, cũng cách bên bờ tử vong không xa mấy.

Kỳ quái là Thiết Ngân Y hiện tại lại xem chừng không có chút run sợ, giống như cái chết của Lý Hoại tịnh không có quan hệ gì với lão, giống như lão cũng có một thứ phù chú thần bí, có thể bảo đảm Lý Hoại tuyệt không chết.

Tiếng hồ cầm như muỗi vo ve đã không còn nghe thấy.

Bên ngoài lều đột nhiên vang lên một tràng tiết tấu cường liệt hợp cùng một khúc nhạc kỳ bí, cũng không biết là nhạc gì.

Người uốn éo hông như rắn hồi nãy, lại múa may quái dị như hồi nãy, từ từ bước vào.

Điềm khác biệt, là lần này không chỉ có một mình gã vào.

Lần này có tới sáu người đến, mỗi người xem ra đều đồng dạng quái dị yêu mị như gã, hòa theo tiếng nhạc, múa may đủ các điệu múa quái dị yêu mị. Vận toàn các thức các dạng áo quần quái dị yêu mị, đa số những đại bộ phận đều bộc lộ hiện ra ngoài áo quần, nhìn thậm chí không khác gì những nô lệ hầu quạt ở Ba Tư.

Đám người đó đương nhiên cũng toàn là nam.

Trong tiếng nhạc mang theo một thứ đùa cợt khiêu khích cuồng dã, bọn chúng càng nhảy múa man rợ hơn.

Tiếng nhạc và điệu múa hoang dại làm cho người ta tuy biết rõ bọn chúng là nam nhân, cũng không khỏi có cảm giác ồ tâm.

Giữa những thân thể yêu mị nhảy múa cuồng dại trong tiếng nhạc đó, ai ai cũng đều phát hiện trong bọn chúng còn có một người khác.

Bọn chúng cực động, người đó lại cực tĩnh.

Những đại bộ phận của bọn chúng đều lỏa lộ, người đó lại vận một cái áo dài tử sắc kim hoa trùm kín từ tới chân.

Bao phủ toàn bộ thân thể, chỉ lộ ra một bộ mặt.

Một bộ mặt vô luận là ai một khi nhìn thấy một lần, cũng vĩnh viễn cả cuộc đời này không quên được.

Bởi vì khuôn mặt đó thật sự quá xấu xí đến nỗi trở nên đáng sợ, nhưng trên mặt lại quàng một thái độ khúm núm quy lụy vô phương hình dung, chừng như có bộ dạng lúc nào cũng đều có thể chịu lòng để cho mỗi một nam nhân hoàn toàn thỏa mãn.

Có người nói, nữ nhân xấu xí cũng có mị lực, có lúc càng làm cho nam nhân động tâm hơn cả nữ nhân mỹ miều, bởi vì thái độ phong tư của ả, mỗi một cái nhướn mày, mỗi một nụ cười, mỗi một cử chỉ đều hướng tới kêu gọi dục vọng của nam nhân.

Nhìn thấy nữ nhân đó, câu nói trên quả thật đã được chứng thực. Nghe thấy thanh âm của ả, càng không ai còn có thể hoài nghi câu nói đó.

Thanh âm của ả khàn khàn, trầm trầm, sâu sâu.

Ả cười nhoẻn với Thiết Ngân Y, lại từ từ đi tới trước mặt Lý Hoại, ngưng thị nhìn Lý Hoại, nhìn rất lâu.

“Người này có phải là Lý Hoại?” Ả hỏi Thiết Ngân Y.

- Chính là hắn.

- Nhưng ta có cảm giác hắn không có tới một chút hư hỏng.

- Ồ?

- Hắn không những không có một chút hư hỏng, hơn nữa còn thật sự là hảo hán.

Thứ nam nhân như vậy cả ta cũng chưa từng gặp qua.

- Ồ?

- Người dám lượm hạt đậu của ta bỏ vào miệng nuốt thẳng vào bao tử, trên trời dưới đất, hắn là người thứ nhất.

Thiết Ngân Y cố ý dùng một ánh mắt rất lãnh đạm nhìn nữ nhân đó, cố ý dùng một thanh âm rất lãnh đạm, thốt:

- Đậu xem chừng vốn đem đến cho người ta ăn, trong ngày không biết có bao nhiêu hạt đậu đã bị người ta nuốt vào bụng.

- Nhưng đậu của ta không thể ăn được.

- Tại sao?

- Bởi vì vô luận là ai ăn đậu của ta đều không thể không chết, nhất thời biến thành một vũng máu bầm.

Thiết Ngân Y cười lạnh.

“Người không tin?” Nữ nhân đó hỏi lão.

Thiết Ngân Y vẫn cười lạnh.

Ý tứ của cái cười lạnh đó rất rõ ràng, như muốn nói lão coi lời nói của ả hoàn toàn như đồ bỏ.

Nữ nhân đó cũng cười, nụ cười càng nhu my.

- Ta nghĩ ngươi chắc biết ta là ai.

“Ta biết”. Thiết Ngân Y lạnh lùng đáp:

“Ngươi là Tử Đằng Hoa”.

- Ngươi đã biết ta là ai, tại sao còn không tin vào lời ta nói?

- Bởi vì ta cũng biết Lý Hoại tuyệt không chết.

“Ngươi lầm rồi”. Tử Đằng Hoa dịu dàng thốt:

“Ta có thể bảo đảm vô luận là ai ăn phải đậu của ta đều phải chết, vị Lý Hoại tiên sinh này cũng không ngoại lệ”.

- Vị Lý Hoại tiên sinh này là ngoại lệ.

Lão là người thông suốt, lời lão nói ra tuyệt không phải không có lý do, cho nên Tử Đằng Hoa đã bắt đầu có cảm giác kỳ quái:

- Tại sao? Tại sao hẳn lại ngoại lệ?

- Bởi vì Công Tôn thái phu nhân.

Công Tôn thái phu nhân, nghe thấy tối đa cũng chỉ bất quá là danh tánh của một lão thái bà, tối đa cũng chỉ bất quá là một lão thái bà có chút danh, có chút tiền, một lão thái bà sống dai.

Nhưng xem chừng Tử Đằng Hoa giết người như cắt cỏ đó đã biến sắc, nghe thấy danh tánh đó, mị lực trên mặt chừng như cũng đã mất đi không ít.

Thiết Ngân Y vẫn dùng thanh âm lãnh đạm phi thường nói tiếp:

- Ta nghĩ ngươi nhất định cũng biết Công Tôn thái phu nhân là loại người ra sao, cũng đã biết bà ta làm chuyện gì.

Tử Đằng Hoa cũng cố ý dùng một thứ thanh âm lãnh đạm để đáp lại:

- Ta hình như có nghe nói về con người đó, nghe nói bà ta bất quá chỉ cần có người chịu xuất tiền là chịu làm hung thủ giết người cho người ta, chỉ bất quá giá tiền hơi cao.

- Chỉ bất quá như vậy thôi sao?

- Ngoài ra, người đó còn có gì đáng sợ nữa chứ?

“Nếu quả ngươi thật sự không biết, để ta nói cho ngươi biết”. Thiết Ngân Y đáp:

“Trong vòng một trăm bảy chục năm nay, sát thủ đáng sợ nhất trong giang hồ, là vị Công Tôn thái phu nhân đó. Trong giang hồ đương kim, sát thủ có tư cách tối cao, ra giá tối cao, cũng là vị Công Tôn thái phu nhân đó”.

“Ta chùng như có nghe nói còn có vị Nguyệt Thần nguyệt quang như đao, đao như nguyệt quang”. Tử Đằng Hoa cố ý hỏi, “Trong giang hồ không phải thật sự có người như vậy sao?”.

- Có.

- Người đã gặp qua nàng?

“Chưa”. Thiết Ngân Y đáp:

“Nàng cũng giống như người và Công Tôn thái phu nhân, đều rất khó gặp mặt”.

Nụ cười của Tử Đằng Hoa mê hồn:

- Nhưng hôm nay người đã gặp qua ta.

Thiết Ngân Y đáp:

- Đó chỉ bất quá bởi vì người nghĩ Lý Hoại đã chết, một khi người và bọn Côn Châu Lục Yêu đến đây, bọn ta thấy được người, cũng đều chết không còn cách cứu thoát.

Tử Đằng Hoa nhẹ nhàng thở dài một hơi.

"Người quả thật là người chu đáo. Không ai có thể nghĩ chu đáo như vậy".

"Cũng may là người không phải dạng người như ta". Thiết Ngân Y thốt:

"Có rất nhiều chuyện người đều chưa nghĩ tới. Bà ta cũng chưa từng sai lầm lần nào, càng chưa thất thủ qua một lần".

Tử Đằng Hoa lại cười.

"Kỷ lục đó kỳ thực ta cũng nghe người ta nói qua". Á hỏi Thiết Ngân Y, "Còn ta?" "Người giết người đương nhiên còn nhiều hơn bà ta". Thiết Ngân Y đáp:

"Lần thứ nhất là vào mười ba năm về trước, người đâm chết Dương Phi Hoàn ngã nhào xuống ngựa, cho tới nay đã giết sáu mươi chín người, toàn là giết hạng cao thủ nhất lưu, cũng chưa từng thất thủ qua một lần".

"Vậy thì ta so với Công Tôn thái phu nhân không phải cũng có một điểm mạnh hơn sao?" Tử Đằng Hoa cười yêu mị.

"Cách tính toán đó không đúng". Thiết Ngân Y đáp:

"Người so với bà ta không bằng một điểm, xem ra cũng sẽ không bằng một điểm".

- Tại sao?

"Bởi vì trong bảy mươi lần hành động giết người đó, người tối thiểu đã phạm mười ba lỗi lầm. Có lúc tính toán không chuẩn, cho nên không cho phép xuất chiêu trí mệnh, còn có hai lần người cũng đã thụ thương". Thiết Ngân Y lạnh lùng thốt:

"Mười ba sai lầm đó, mỗi một lần người đều có thể đã uổng mạng".

Lão lãnh lãnh đạm đạm nhìn Tử Đằng Hoa, lãnh lãnh đạm đạm kết luận:

- Cho nên người tuyệt đối không thể so bì với Công Tôn thái phu nhân.

Nụ cười của Tử Đằng Hoa xem chừng không còn vẻ yêu mỉ mê hồn nữa, ả lại hỏi Thiết Ngân Y:

- Có phải ý tứ của người muốn nói, nếu quả hôm nay Công Tôn thái phu nhân cũng đến đây, cũng muốn giết vị Lý tiên sinh đó của bọn ta, tất Lý tiên sinh nhất định phải chết trong tay bà ta?

- Ý tứ của ta đại khái là như vậy.

Thiết Ngân Y nói tiếp:

- Nếu quả Công Tôn thái phu nhân không chịu để người bà ta muốn giết phải chết trong tay người, đại khái làm sao người giết được người đó.

Tử Đằng Hoa nhìn Lý Hoại chăm chăm cả nửa canh giờ, trên mặt dần dần lại lộ xuất nụ cười làm cho người ta vô phương kháng cự.

"Lần này người đại khái đã làm rồi, Lý tiên sinh của bọn ta hiện tại xem chừng đã là người chết". Tử Đằng Hoa thốt:

"Người đã từng nói qua, một người tối đa chỉ có thể chết một lần".

Lão nói không sai.

Một người tuyệt đối chỉ có thể chết một lần, một người nếu quả chết trong tay của ả, tuyệt đối không thể lại chết trong tay người thứ hai.

Sự thật đó, không ai có thể phủ nhận.

Xà Yêu vẫn không ngừng uốn éo, tiếng nhạc vẫn liên tục bất diệt.

Tiếng nhạc đã tính vừa cuồng bạo, vừa huyền ảo, giống như tiếng vó ngựa chiêng trống rền vang sát phạt. Thử hỏi thiên địa này còn có thứ thanh âm nào có thể áp đảo được?

Nhưng hiện tại lại bị một tiếng đàn như tiếng muỗi vo ve áp chế.

Nếu quả chưa từng có mặt trên chiến trường, vĩnh viễn vô phương liệu giải được thứ cảm giác đó.

Nếu quả đã từng trải qua một trận quyết chiến, binh lính giao tranh, máu chảy thành sông, xác chất thành núi, độc sư hậu phương gõ chiêng trống cổ vũ trợ lực, chiến hữu và cừ địch ngay trước mặt, hông bị đao kiếm đâm chém, xương cốt gãy lìa, máu tươi bắn vãi, tiếng gào la sát thương rền rĩ.

Nhưng sau đó nếu quả có con muỗi bay vo ve gần tai, thanh âm nào nghe rõ ràng nhất?

Nhất định là tiếng muỗi vo ve.

Nếu quả đã từng xông pha chiến trường, từng trải qua thứ tình huống đó, mới liệu giải được thứ cảm giác đó.

Bởi vì người bên trong cái lều đó, trong phút chốc bỗng có cảm giác trong tai chỉ có thể nghe được tiếng đàn như tiếng muỗi vo ve, những thanh âm khác đều nghe không lọt.

Người đàn bà mỹ lệ, đầy đặn, cao lớn, phục sức hoa quý, tuy đã vào tuổi trung niên nhưng phong vận vẫn có thể làm cho đa số nam nhân động lòng đó, giữa tiếng đàn bất khả xâm phạm đó, đã rời khỏi lão già mù ôm hồ cầm, dùng một tư thái ôn nhu nhân tĩn dị thường, từ từ từ góc lều bước tới, đi tới trước mặt Thiết Ngân Y.

- Cám ơn người.

Bà ta thốt:

- Cám ơn người đã khoa trương tán thưởng bọn ta, bọn ta nhất định vĩnh viễn ghi nhớ trong tâm.

Thiết Ngân Y đứng dậy, thái độ thành khẩn nghiêm túc:

- Lời tại hạ nói chỉ bất quá là thật tình.

“Vậy thì ta cũng có thể bảo đảm với các hạ, lời các hạ nói đều không sai chút nào”.

Vị phụ nhân khả kính đó cũng bắt quàng chéo tay áo trả lễ:

“Ta có thể bảo đảm Lý Hoại tiên sinh trước khi mặt trời mọc tuyệt không chết được”.

Hiện tại đêm đã khuya, khoảng thời gian cho tới khi mặt trời mọc cũng không lâu lắm, nhưng bóng đêm dày đặc vẫn còn bao trùm mặt đất, muốn nhìn thấy dương quang xuyên phá bóng tối đông phương, còn phải đợi một hồi.

Vị phụ nhân vẫn nhã nhặn dưới ánh đèn huy hoàng trong lều, xem ra không những khả kính, hơn nữa còn rất ung dung hoa quý, không ai có thể nghi ngờ bất cứ câu nói nào của bà ta.

“Ta tin”. Thiết Ngân Y đáp, “Lời nói của thái phu nhân, tại hạ tuyệt đối tin tưởng”.

Tử Đằng Hoa xem chừng nhin không được, cười một tiếng, lại hỏi Thiết Ngân Y:

- Vị nữ sĩ đó thật sự là Công Tôn thái phu nhân?

- Đại khái là thật.

“Nhưng bà ta nhìn không già lắm, niên kỷ của thái phu nhân làm sao lại được như vậy?” Tử Đằng Hoa thốt:

“Thái phu nhân nói như vậy có phải là vô trách nhiệm quá không?”.

Phụ nhân vẫn nhã cũng nắm chéo áo cười tươi:

- Người nói ta còn trẻ, ta thật sự không dám nhận. Người nói ta vô trách nhiệm, ta cũng không đảm trách. Khế ước của ta là phải đợi lúc mặt trời mọc mới lấy mạng hấn, trước lúc mặt trời mọc hấn đương nhiên tuyệt không thể chết được.

Công Tôn thái phu nhân lại nói tiếp:

- Cho dù hấn đã chết, ta cũng phải làm cho hấn sống lại, sau đó lại chết trong tay ta.

Tử Đằng Hoa thở dài nhẹ nhõm, sáu gã Xà Yêu bỗng bao vây xung quanh Công Tôn thái phu nhân.

Eo của sáu gã chia nhau uốn éo ra sáu phương hướng khác nhau, tay của sáu gã cũng đồng thời từ mười hai phương hướng bất đồng nhắm Công Tôn thái phu nhân xuất kích.

Mười hai phương hướng đều là những phương hướng làm cho người ta tưởng không được, ngoại trừ sáu người bọn chúng ra, trong giang hồ đã không còn có ai khác có thể dùng những bộ vị đó mà phát xuất sát chiêu trí mệnh.

Vị phụ nhân khả kính đó xem chừng trong phút chốc sẽ biến thành người chết khả kính.

Lão nhân mang hồ cầm vẫn còn tấu hòa tiếng đàn đơn điệu của lão, trên mặt vẫn vô nhan vô sắc, phảng phất thật sự không thấy được gì.

Thiết Ngân Y cũng không mó tay, đối với chuyện này, lão chừng như đã đặt mình ra ngoài sự kiện.

Sáu nhân yêu tàn độc quý dị, mười hai diệu thủ tiêu hồn đoạt mạng, mười hai sát chiêu biến hóa vô phương phân đoán.

Tiếng hô thảm lại chỉ có một tiếng.

Tiếng hô thảm đó tịnh không phải do một người phát ra, mà là sáu người cùng một sát na đồng thời phát ra.

Lúc Côn Châu Lục Yêu hô thảm ngã gục, toàn thân trên dưới cả một vết thương cũng đều không có, xem chừng tự nhiên ngã gục.

Nhưng, bỗng trong phút chốc, khoảng dưới my tâm giữa hai chân mày, trên sống mũi, đột nhiên chừng như bị một mũi cương đao vô hình khoét một lỗ, hun hút thành con mắt đẫm máu cỡ hai ba phân.

Huyết nhãn đó giống như con mắt thứ ba, liên kết hai con mắt kia thành một.

Chỉ trong phút chốc trên mặt sáu gã đều đã biến thành không có mắt, đều đã biến thành một rãnh máu bắc ngang.

Đôi mắt và khoảng giữa sống mũi của bọn chúng đã túa máu tươi nổi thành một rãnh máu.

Sắc mặt Thiết Ngân Y vẫn không biến chuyển, Tử Đằng Hoa không ngờ cũng không có biến động. Trong lều cơ hồ không có ai biến sắc, bởi vì trước đây nửa canh giờ, những kẻ nhát gan nếu chưa bị xiù thì cũng đã bôn đào chạy trốn hết.

Cho dù là danh kỹ vang danh cứu châu Tống Ưu Nhi ưu nhã dịu dàng nhàn thục, đến lúc đào tẩu cũng đều không còn một chút ưu nhã dịu dàng.

Lúc Tống Ưu Nhi bỏ chạy, nhìn không khác gì một con chó đại bị gã đồ phu chém cho một nhát vào mông.

Công Tôn thái phu nhân khả kính lại thở dài một hơi nhẹ nhàng.

Tử Đằng Hoa nói:

- Công Tôn thái phu nhân, hiện tại ta quả thật bội phục bà. Một chiêu giết sáu mạng của bà, xuất thủ vô hình vô ảnh, ta tin rằng đại khái rất ít người có thể thấy sáu gã tiểu quái vật đó làm sao mà chết trong tay bà.

- Không dám nhận.

“Làm cho người ta không hiểu thấu chiêu thức, vốn là làm cho người ta không thể không bội phục”. Tử Đằng Hoa thốt:

“Cho nên sau khi thái phu nhân hôn quy cứu thiên, mỗi năm ta nhất định đốt nhang dâng hoa cúng rượ, để kỷ niệm ngày giỗ của thái phu nhân”.

“Không dám nhận”. Công Tôn thái phu nhân vẫn vẫn vẫn nhã nhẽ đáp lễ:

“Chỉ tiếc ngày hôm nay xem chừng ta vẫn chưa chết được, cũng giống như Lý Hoại tiên sinh vẫn chưa chết được”.

- Bà quả thật tin rằng bà vẫn còn có thể cứu hẩn?

- Nếu không phải ta cứu hẩn, nếu quả ta quả thật phải chết, cũng không có ai có thể cứu được hẩn.

- Vậy bà vẫn nghĩ hẩn còn chưa chết?

Công Tôn thái phu nhân lại thở dài:

- Nếu quả người nghĩ Lý Hoại tiên sinh hiện tại đã chết thật rồi, người quả thật không hiểu rõ con người của Lý tiên sinh.

- Ô?

- Nếu quả Lý Hoại tiên sinh quả thật chết vì một hạt đậu nho nhỏ như vậy, làm sao Lý Hoại có thể là Lý Hoại tiên sinh được?

Ngày lúc đó, những người còn lưu lại trong lều bỗng nghe thấy một người lên tiếng.

Tử Đằng Hoa nghe thấy giọng cười của người đó, lại cười không nổi nữa.

Ả vĩnh viễn nghĩ không ra con người đó còn cười được.

Người đột nhiên cười lớn đó, không ngờ lại rõ ràng là Lý Hoại đã gần chết hồi này.

Một Lý Hoại hồi này đã chột băng đông lạnh ngắt, không ngờ lại còn cười được, không ngờ còn có thể đứng dậy, không ngờ còn có thể bước đi.

Vị Lý Hoại tiên sinh đó không ngờ đã bước tới trước mặt Tử Đằng Hoa, không ngờ đối với nữ nhân hồi này muốn hất chết trước lúc mặt trời mọc, lại khách khách khí khí mà cười, cung cung kính kính đưa hai tay dâng một vật, một vật nho nhỏ.

“Đây là hạt đậu của ngươi”. Lý Hoại thốt:

“Ta hoàn trả lại cho ngươi”.

“Cám ơn ngươi”. Tử Đằng Hoa cũng nở một nụ cười yêu mị:

“Kỳ thực ta đáng lẽ cũng nên nghĩ tới, người thông minh như Lý tiên sinh, đương nhiên không dễ gì đem vật đó mà nuốt trọng. Chỉ bất quá ta lại không tưởng tượng được Lý tiên sinh không ngờ giả chết rất cao minh”.

Lý Hoại mỉm cười.

- Chuyện đó ta đã luyện từ nhỏ, ta trộm đồ của người ta để ăn, người ta muốn đánh chết ta, ta trước hết phải giả chết. Một thằng ranh con từ nhỏ đã không có cơm ăn, chuyện trước hết phải học là chuyện đó. Từ đó về sau, mỗi lần gặp tình huống như vậy, ta đều tránh không khỏi thói quen đó. Đợi đến lúc thằng ranh con đó trưởng thành, lúc đã luyện thành nội công thần kỳ, chuyện giả chết đương nhiên cũng càng cao cường.

Lần này ta giả chết không dám lơ là, giả chết nếu quả làm không giống, làm sao có thể lừa gạt được Tử phu nhân?

“Lý tiên sinh”, Tử Đằng Hoa cười hoa mị, dùng năm ngón tay mồm mĩm lượm hạt đậu trong lòng bàn tay Lý Hoại:

“Ta quả thật rất bội phục ngươi, cũng rất thích ngươi, ta tin rằng trong tâm ngươi đại khái cũng rất thích ta”.

Lý Hoại thở dài:

- Nói thật với ngươi, nữ nhân như ngươi, ta muốn không thích cũng không được.

- Ta có thể nhờ ngươi làm cho ta một chuyện được không?

- Chuyện gì?

- Người có thể vì ta mà chết thật một lần không?

Ai cũng có thể tưởng tượng được, lúc câu nói đó phát ra, cũng là lúc xuất thủ. Lúc mới bắt đầu hỏi câu đó, Tử Đằng Hoa đáng lẽ đã phóng tới.

Lần xuất thủ này tất nhiên là chìa khóa sinh tử trọng đại.

Kỳ quái là câu nói đó đã dứt hẳn từ lâu, Tử Đằng Hoa lại cả một chút ý tứ xuất thủ cũng đều không có. Lúc đó vốn là cơ hội tốt để ả xuất thủ. Cơ hội tốt đã qua, vĩnh viễn không quay trở lại, chỉ có kẻ khùng mới bỏ lỡ cơ hội như vậy.

Tử Đằng Hoa đương nhiên không phải là người khùng, nhưng lúc đó ả lại thật sự giống như khùng.

Ả một mực muốn lấy mạng Lý Hoại. Thứ người như Lý Hoại vốn cũng tuyệt không chịu tha ả. Lúc ả hiển lộ bộ dạng khùng ngây như vậy, đương nhiên cũng là cơ hội tốt nhất của Lý Hoại.

Nhưng Lý Hoại không ngờ cũng không xuất thủ.

Hai người tuyệt đỉnh thông minh như vậy đột nhiên đều biến thành kẻ khùng.

Càng quái dị hơn nữa là có người đứng bên ngoài lại vỗ tay khen ngợi.

Công Tôn thái phu nhân vỗ tay cổ vũ.

- Lý tiên sinh, người quả thật tài giỏi, cả ta cũng không thể không bội phục.

- Không dám nhận.

- Người dùng phương pháp gì mà chế trụ được ả vậy?

- Ta chỉ bắt quá lợi dụng lúc ả thò tay lấy hạt đậu trong lòng bàn tay ta, đã len lén dùng móng tay út quẹt lên những tiểu huyết trên bì tay của ả, nhẹ nhàng quẹt qua một lượt.

“Cho nên sau khi nói được hai câu, bàn tay đó của ả bỗng biến thành tê dại, đương nhiên không thể xuất thủ”. Công Tôn thái phu nhân hỏi Lý Hoại:

“Hiện tại có phải cả nửa người ả cũng đã hoàn toàn tê dại không?”.

- Dại khái là vậy.

- Cho nên người cũng bắt tất phải xuất thủ.

Lý Hoại cười, Công Tôn thái phu nhân thở dài:

- Lý tiên sinh, không phải là ta đề cao người, công phu diệu kỳ trên tay người, phóng mắt nhìn khắp thiên hạ, đại khái cũng tìm không ra ba người có thể trên tay người.

Lý Hoại nháy mắt, cười cười, cố ý hỏi:

- Tìm không ra ba người, hai người chắc tìm ra, thái phu nhân có phải là một trong hai người đó?

- Nếu quả ta nói phải thì người nhất định không tin, nếu quả ta nói không thì người cũng nhất định không tin. Người có chịu một mình đi theo ta ra ngoài không?

- Ta chịu.

Căn cứ vào tất cả tư liệu sưu tầm được trong giang hồ, có thể nói thành tích của Công Tôn thái phu nhân đã đạt đến mức ngoại hạng, thậm chí có thể nói đã đạt đến tiêu chuẩn siêu cấp, thì Lý Hoại tiên sinh tối đa chỉ có thể nói là cấp hạng ba.

Trong kỷ lục của Công Tôn thái phu nhân, từ đó tới giờ không có hai chữ “thất bại”.

Dưới lối so sánh đó, Lý Hoại còn có đường để đi sao?

Trải qua giây phút hung sát bạo loạn, người trong lều không còn bao nhiêu, trong số những người còn chưa bị dọa chạy mất, không ngờ đại đa số là nữ nhân, đám nữ nhân mỹ lệ phi thường, khí chất đặc biệt phi thường.

Trang phục và hình dạng của bọn họ có lẽ có rất nhiều chỗ khác nhau, nhưng bọn họ đều có một đặc điểm chung, xem chừng vô luận là gặp chuyện gì, đều có thể bảo trì thái độ trấn tĩnh bất loạn.

Đó có lẽ bởi vì bọn họ đã gặp qua qua nhiều chuyện.

Danh kỹ như danh hiệp, đều là người giang hồ, đều có một thứ tính cách tương đồng, người thường đều không thể dùng thường tình hay thường lý để độ suy được.

Có những lúc, danh kỹ thậm chí cũng giống hệt như danh hiệp, có thể gạt bỏ sinh tử vinh nhục.

Thiết Ngân Y vận hoa phục, râu tóc bạc trắng, xoa hai tay, ngồi chính tề trên cái ghế gỗ dương hoa vàng chói trên tấm thảm Ba Tư mua mãi ở tận vương thất hải ngoại.

Tới bây giờ, lão mới chậm chậm đứng dậy:

- Nhị thiếu gia, hí kịch này, vai diễn của người xem chừng đã diễn rồi, xem ra nên đến lượt ta.

“Đến lượt ông?” Lý Hoại hỏi:

“Đến lượt ông làm cái gì?”.

- Đến lượt ta giết người, hoặc đến lượt ta bị giết. Giết người và bị giết, vốn cũng giống như hai mặt chính phản của một đồng bạc, vô luận là chính hay phản cũng đều là chung một đồng bạc.

Thiết Ngân Y ngang nhiên vuốt chòm râu bạc chói ngời:

- Cho nên hiện tại sinh hay tử đều đã không còn quan hệ gì tới người.

Lý Hoại cười khò:

- Không quan hệ tới ta thì còn quan hệ tới ai chứ? Ta xin ông lần này có thể để ta quản sự chuyện này được không?

“Không thể”. Thiết Ngân Y đáp:

“Lão trang chủ muốn ta đem người trở về, ta dẫn người về. Người muốn người chết, trước tiên phải để ta chết”.

- Nếu quả ông chết, làm sao còn có thể dẫn ta về?

- Vậy thì ta chết trước, người chết sao.

Câu nói đó tuyệt không phải là câu nói trong vở kịch, cũng không có một chút ý tứ giả dối.

Sự chân thật của câu nói đó, có lẽ còn chân thật hơn so với lời thề trong triều của một đại thần xuất thân tam giáp tiến sĩ.

Lý Hoại không cười, phảng phất đã cười không nổi.

Thiết Ngân Y nhìn hắn, từ từ huy thủ:

- Ta tin rằng người nên minh bạch ý tứ của ta, cho nên người tạm thời lui một bước là tốt nhất.

Có tiếng vỗ tay vang lên.

Người vỗ tay là một nữ nhân trẻ tuổi, không đánh phấn, sắc mặt lợt lạt, y phục toàn thân màu xanh lợt dệt bằng thứ tơ cực mềm, cực nhẹ.

Nhìn thân thể yếu đuối ôn nhu dưới lớp thanh y thuần khiết như vậy, không ai có thể nhận ra nàng là đệ nhất danh kỹ ở đây, cũng không ai có thể tưởng được lời nói của nàng:

- Cực hay, tôi từ đó tới giờ cũng chưa từng gặp nam nhân như các ông, nếu quả các ông quả thật đều chết hết, tôi cũng chết theo các ông.

Lời nói của thanh y cô nương có khi thậm chí còn đáng tin dụng hơn so với đám đại hiệp.

Lý Hoại lại cười:

- Tại sao có nhiều người đều muốn chết như vậy? Kỳ thực bọn ta ai ai cũng đều bắt tất phải chết". Lý Hoại nói với Thiết Ngân Y:

"Chỉ cần ông có thể cầm giữ bàn tay của lão tiên sinh đang gảy hồ cầm, ta bảo đảm bọn ta đều không chết". Lý Hoại thốt:

"Nếu quả vị lão tiên sinh đó không xuất thủ, ta tin rằng Công Tôn thái phu nhân cho đến đêm nay ít nhất đã chết mười bảy, mười tám lần rồi".

Tiếng cầm dứt hẳn, lão nhân mù từ góc lều từ từ bước tới, thanh âm lão nói cơ hồ nhỏ xíu vo ve như tiếng đàn của lão:

"Bọn ta bước ra ngoài tản bộ có được không?" Lão hỏi Lý Hoại:

"Người có chịu theo ta đi ra ngoài một chuyến không?" - Ta chịu.

Tiếp đó lão đầu tử mắt mù dựng hồ cầm làm gậy dò đường, lò dò đi ra khỏi lều.

Thiết Ngân Y chống tay đứng dậy.

Lý Hoại dùng ba ngón tay nhẹ nhàng nắm cùi chõ lão, nhẹ nhàng thốt:

- Xin lão đừng làm như vậy, làm như vậy là để cho người ta cười chê, Công Tôn thái phu nhân giao lại cho lão, để cho ta cùng vị lão tiên sinh đó đi ra.

Lý Hoại và lão đầu tử đều đã đi ra, Công Tôn thái phu nhân lại ngồi xuống, ngồi coi bộ rất thoải mái.

Thiết Ngân Y nhìn bà ta chăm chăm.

- Ta tin rằng ta không nhìn lầm, ta tin rằng bà nhất định là Công Tôn thái phu nhân.

- Thiết tổng quản, người không nhìn lầm, nếu ai người cũng đều nhìn lầm, làm sao người có thể bảo vệ sự an toàn của Lý lão tiên sinh cho tới nay?

- Vậy lão tiên sinh hồi nãy là ai?

"Lão là trượng phu của ta". Công Tôn thái phu nhân đã uống cạn một chén rượu, "Lão ở trong gia tộc của lão có bối phận rất cao, cho nên ta mới bị kêu là Công Tôn thái phu nhân".

"Công Tôn? Thái phu nhân? Công Tôn gia tộc?" Trong thanh âm của Thiết Ngân Y ngập tràn nỗi hoài nghi:

"Sao từ đó đến giờ chưa từng nghe qua?"

"Bởi vì gia tộc đó hiện tại đã chỉ còn lại một mình trượng phu của ta". Công Tôn thái phu nhân âm thầm đáp:

"Người giang hồ đều biết ta cho đến nay chưa từng thất bại qua một lần, nhưng trượng phu của ta trong đời này lại chưa từng thắng qua một lần".

- Từ đó đến giờ đều chưa từng?

"Chưa bao giờ". Thanh âm của Công Tôn thái phu nhân mang theo một vẻ bi thương bí lồi, "Có những người chừng như số mạng đã an định là người thất bại, không cần biết là kiêu ngạo tới cỡ nào, làm chuyện gì đi nữa, mạnh bạo tới cỡ nào, nhưng số mạng lại bắt phải thất bại".

Thiết Ngân Y trầm mặc.

Giữa không gian trầm mặc tĩnh tại đó, lão không còn nghi ngờ gì nữa cũng cảm thụ được một nỗi bi thương ai thống không tháo gỡ được. Cho nên qua một hồi rất lâu, lão mới có thể mở miệng hỏi Công Tôn thái phu nhân:

- Ta có thể hỏi một câu được không?
- Người cứ hỏi.
- Ta có thể hỏi đại danh của lão tiên sinh được không?

Công Tôn thái phu nhân trầm mặc một hồi lâu:

- Người đương nhiên có thể hỏi, chỉ tiếc ta có nói ra người cũng không biết.

Thiệt Ngân Y ngậm miệng, đợi bà ta nói tiếp.

Qua một hồi rất lâu, Công Tôn thái phu nhân mới nói từng tiếng:

- Tên của lão là Vô Thắng, Công Tôn Vô Thắng.

Một kẻ thất bại cả cuộc đời chưa từng thắng qua được một lần, muốn chìm sâu vào mộng mị cũng lặn qua trở lại không thể ngủ được, thử nghĩ cuộc đời này của y, tư vị trong tâm y ra sao?

Làm vợ một người như vậy, đêm khuya nghe tiếng thở dài não nuột của trượng phu, trở gối lau mồ hôi lạnh cho chồng. Tuy nghĩ tới chuyện đi nhà xí, ăn uống, đọc sách, lại bắt nhand làm kinh động đến chồng, những lúc đó trong tâm người vợ có tư vị gì?

Một kẻ thất bại, một người vợ của kẻ thất bại.

“Ta không có một chút phương pháp giúp đỡ lão”. Công Tôn thái phu nhân thốt:

“Bởi vì lão trời sinh đã là dạng người như vậy”.

Còn chưa nói dứt lời, lệ đã ngấn trào trên mặt bà ta.

Lý Hoại đã đi ra với một kẻ thất bại không có thuốc chữa như vậy, Công Tôn Vô Thắng dĩ nhiên không thắng, thắng đương nhiên nên là Lý Hoại.

Vận khí của Lý Hoại tịnh không xấu.

Trong cả cuộc đời của Công Tôn tiên sinh chưa từng thắng qua người nào, vô luận đi theo lão đến đâu, Lý Hoại đáng lẽ đều không gặp nguy hiểm.

Kỳ quái là trên mặt Thiệt Ngân Y lại lộ xuất biểu tình lo lắng phi thường, so với lúc thấy Lý Hoại nuốt hạt đậu trí mệnh hồi nãy còn lo lắng hơn nhiều.

- Ý tứ của thái phu nhân có phải là nên thử một lần?
- Xem chừng là vậy.

Vô luận là ai cũng nên nghĩ ra, cho dù không dùng đầu óc mà dùng chân để nghĩ, cũng nên nghĩ ra, lần này mới chân chính đã đến lúc sinh tử quan đầu.

Hơn nữa lần này không thử cũng không được.

Đêm đột nhiên mê mông, sương dày mê mông.

Vào giờ này, nơi này không ngờ cũng còn sương mê mông như vậy. Thật sự làm cho người ta khó lòng tưởng tượng nổi là vào giờ phút đó, không ngờ còn có Lý Hoại và Công Tôn lão đầu hai người ngồi dưới gốc cây bạch dương khô héo mà uống rượu.

Rượu không phải là do Thiết Ngân Y mang đến, mà từ trong túi của lão nhân.

Thứ rượu đó không có một chút tử vị, nhưng khi uống vào, trong dạ dày lại chùng như đột nhiên nhen nhúm một ngọn lửa.

"Người có phát hiện thứ rượu này có điểm quái lạ không?" Lão đầu hỏi Lý Hoại.

- Ta không những phát giác rượu có điểm quái lạ, con người của lão xem chừng lại càng quái lạ hơn.

- Người không tưởng được ta đột nhiên lại mời người đến một nơi như vậy để uống rượu?

"Ta không nghĩ đến, nhưng ta đã đi". Lý Hoại đáp, "Tuy ta biết rõ lão muốn giết ta, ta vẫn đi".

Lão đầu cười lớn, cười đến nỗi rượu bắn tung tóe. Một hồ lô rượu há hốc, một cái miệng há hốc, cười đến nỗi thấy cả nướu răng.

May là giết người không dùng nướu răng, cho nên ánh mắt của Lý Hoại chỉ nhìn chăm chăm vào tay lão, xem chừng giống như đóng đinh vào bàn tay đó.

Đôi tay của Công Tôn tiên sinh xem chừng đang chấn động không ngừng vì tiếng cười, không ngờ lại biến thành vững chãi như bị đóng đinh.

Ánh mắt sáng ngời bén nhọn như đinh của Lý Hoại cũng lập tức tròn xoe trũng trũng.

Thứ biến hóa đó, ngoại trừ hai người bọn họ ra, trên thế giới này có lẽ có rất ít người có thể quan sát thấy được.

Giữa những cao thủ đệ nhất lưu chân chính trong võ lâm, quyết chiến sinh tử thắng bại, thông thường quyết định trong tình huống vi diệu như vậy.

Nhưng sự sinh tử thắng bại của bọn họ còn chưa quyết định được.

Bởi vì trận chiến đó của bọn họ chỉ bắt quá là vòng mở đầu.

Miệng Công Tôn tiên sinh há hốc, đổ thứ rượu quái lạ từ hồ lô đầy một miệng:

- Ta là quái nhân, nhưng ngươi tuyệt không những là quái nhân, mà còn thông minh tuyệt đỉnh. Cho nên ngươi đương nhiên cũng minh bạch, ta gọi ngươi đi, là vì ta đã thấy rõ lão thái bà của ta tuyệt không phải là đối thủ của ngươi.

Lý Hoại thừa nhận.

"Nhưng ta tin rằng có điểm người tuyệt đối chưa biết". Công tôn tiên sinh thốt:

"Ta mời người đi đến nơi khác còn có một lý do đặc biệt phi thường".

- Nguyên nhân gì?

Công tôn tiên sinh hỏi Lý Hoại:

- Người có biết tên của ta là gì không? Người có biết rõ dạng người của ta không?

- Ta không biết.

- Ta họ Công Tôn, tên là Bại, hiệu là Vô Thắng.

"Công Tôn Bại? Công Tôn Vô Thắng?" Lý Hoại hiển lộ vẻ kinh ngạc, "Đó thật sự là tên của lão?" - Thật, bởi vì cả đời ta khi cùng người ta giao thủ chưa từng thắng qua một lần.

Lý Hoại thật sự kinh ngạc.

Bởi vì giữa tiếng cười chấn động của Công Tôn tiên sinh hồi nãy, hắn đã thấy song thủ của Công Tôn tiên sinh tối thiểu đã trải qua ba đợt biến hóa.

Ba lần biến hóa tuyệt không thể cho là nhiều, biến hóa biến hóa quá nhiều cũng tịnh không đáng sợ, có lúc không biến hóa cũng đã có thể đưa người ta vào chỗ chết trong phút chốc.

Đáng sợ là ba đợt biến hóa hồi nãy của Công Tôn tiên sinh, mỗi một lần biến hóa đều đã có thể đưa người ta vào chỗ chết trong phút chốc.

"Công Tôn Bại, Công Tôn Vô Thắng tiên sinh", Lý Hoại hỏi:

"Lão thật sự trên đời này chưa từng thắng qua tới một lần?" - Chưa từng.

- Ta không tin, ta có chết cũng không tin. Cho dù có đem đầu ta chém đứt ngay đêm nay, ta cũng không tin.

- Tại sao?

"Ta là tên hư hỏng, ta là tên lưu manh, ta là con heo. Cho nên ta không ăn thịt heo, nhưng ta có thể đánh giá thịt heo ngon hay dở". Lý Hoại thốt:

"Cho nên ta tối thiểu có thể đánh giá ông".

- Người đánh giá ta ra sao?

"Nếu quả trong giang hồ còn có Bách Hiệu Sinh lưu giữ Binh Khí Phổ như sáu chục năm trước, hiện tại lại viết lại Binh Khí Phổ, song thủ của Công Tôn tiên sinh tuyệt đối không xếp dưới hàng thứ năm". Lý Hoại đáp:

"Làm sao mà chưa từng thắng từ đó đến giờ được chứ".

Công Tôn tiên sinh lại nốc một ngụm đầy, dùng đôi mắt chùng như hoàn toàn mù lòa không thấy gì nữa mà nhìn Lý Hoại. Qua một hồi rất lâu, lão mới thở dài, thốt:

- Người đánh giá đúng, nhưng người cũng đánh giá sai.
- Ồ?

"Người đánh giá đúng võ công của ta, nhưng lại đánh giá sai con người ta". Công Tôn tiên sinh thốt.

- Ồ?

- Võ công của ta quả thật không tệ, quả thật có thể đặt vào hàng rất ít các cao thủ trong võ lâm đương kim. Nếu quả ta đi tìm hai mươi tám vị trong giang hồ đương kim đã tự xưng chiến thắng hơn ba chục lần liên tiếp mà tranh thắng bại, có lẽ ta một trận cũng không bại.

- Vậy tại sao lão lại luôn luôn bại cho được?
- Bởi vì võ công của ta tuy không tệ, nhưng con người ta lại tệ.
- Tệ chỗ nào?

Công Tôn tiên sinh lại trầm mặc rất lâu, sau đó mới dùng một thứ thanh âm rất kỳ quái hỏi ngược lại Lý Hoại:

- Người có biết trong đời ta đã cùng người ta giao thủ bao nhiêu lần không?
- Bao nhiêu lần?
- Bốn lần.

Lý Hoại lại ngăn người:

- Công Tôn tiên sinh, bằng vào võ công của lão, bằng vào tính cách của lão, bằng vào tính khí của lão, trong đời lão lại chỉ xuất thủ có bốn lần?

"Đúng". Công Tôn tiên sinh đáp:

"Ta đánh bốn lần, bại bốn lần".

Lão lại hỏi Lý Hoại:

- Nếu ta muốn người đề xuất ngũ đại cao thủ trong đương kim thiên hạ, người nói là năm người nào?

Lý Hoại dẫn đo một hồi lâu, mới đáp:

- Võ Đang danh túc Chung Nhị tiên sinh, Thiếu Lâm trưởng lão Vô Hư Thượng Nhân. Tuy họ thoái ẩn đã lâu, không còn ai có thể trác định võ công của họ, nhưng ta nghĩ trong giang hồ cũng không có ai có thể phủ định võ công của họ.

- Phải.

- Lý Mạn Thanh tiên sinh, đích hệ tử tôn của thiên hạ đệ nhất danh Tiểu Lý Thám Hoa năm xưa, tuy đã mười hai năm chưa xuất thủ, thậm chí không ai có thể gặp mặt ông ta, nhưng phi đao gia truyền của Lý gia trong giang hồ đại khái cũng không có ai dám khi dễ mà đòi thử. Tiểu Lý Phi Đao, lệ bất hư phát. Danh hiệp nghĩa của Tiểu Lý Thám Hoa vẫn còn trong lòng người.

Công Tôn tiên sinh thốt:

- Đối với Lý Mạn Thanh tiên sinh, ta luôn luôn cực kỳ kính ngưỡng bội phục.

- Tiêu Tương thân kiếm, Côn Luân tuyết kiếm, Đại Phi kiếm khách Hoàn Ngọc công tử. Kiếm pháp của ba người đó không ai có thể phân hạng cao thấp. Ba người bọn họ lại là bằng hữu sống chết có nhau, tuyệt không tranh thắng bại với nhau, cho nên ai cũng không có cách nào đề xuất hai trong số ba người bọn họ tranh cường.

"Người nói đúng". Công Tôn tiên sinh nói:

"Trong ba người bọn họ, chỉ cần có thể chiến thắng được một người, cuộc đời này đã không còn trống trải nữa.

"Ông đã gặp qua bao nhiêu vị?" Công Tôn tiên sinh cười khò:

- Ta không những gặp qua, mà đã từng giao thủ với bốn vị.

- Bốn vị nào?

- Tiêu Tương, Chung Nhị, Côn Luân, Hoàn Ngọc.

Lý Hoại thở dài:

- Ông tuyển bốn vị đối thủ đó quả thật ghê gớm, tại sao ông không chọn người khác?

Công Tôn tiên sinh cũng thở dài:

- Bởi vì con người ta tệ.

Một mình uống rượu không có hứng.

Người một mình uống rượu và người uống một chén đã say cũng mất hứng như nhau.

Một mình tự nói chuyện chán ngán làm sao, nhưng nói chuyện với một người ngôn ngữ vô vị lại càng chán ngán hơn.

Trên thế giới này có rất nhiều chuyện cũng như vậy.

Đạo lý đó, Lý Hoại hiểu rõ.

"Ta minh bạch ý tứ của lão". Hần nói với Công Tôn tiên sinh:

“Lão xuất thủ, tịnh không phải vì cầu thắng, chỉ bắt quá vì muốn kiếm ra một người xứng đáng là đối tượng để lão xuất thủ. Thành bại thắng phụ đều không đáng lưu ý trong tâm lão”.

Lý Hoại nói tiếp:

- Nếu quả là người không đáng để lão xuất thủ, cho dù có quỳ dưới đất cầu xin lão, lão cũng không nhắc một ngón tay.

Công Tôn tiên sinh nhìn hấn, trong ánh mắt phẳng phất có ánh sáng, ánh sáng của nhiệt lệ.

“Ta biết ngươi có thể minh bạch, nếu quả ngươi không minh bạch, trên thế gian còn có ai minh bạch?” Công Tôn tiên sinh lại thở dài:

“Nếu quả ta không bại, trên thế gian này còn có ai bại?”.

Lão nói hai chuyện hoàn toàn bất đồng, nhưng đạo lý lại hoàn toàn như nhau.

Lý Hoại đột nhiên đứng dậy, dùng một thái độ tôn kính từ đó tới giờ chưa từng biểu hiện qua, hướng về phía Công Tôn tiên sinh hành lễ.

- Ta luôn luôn không thèm để ý tới chuyện riêng tư của người khác, nhưng hôm nay bọn ta cho dù là cừ địch sống chết, cho dù ta trong khoảnh khắc có chết trong tay lão, hoặc giả ta trong khoảnh khắc có giết chết lão, ta cũng phải nói lên một câu trước đã.

- Ngươi cứ nói.

- Công Tôn tiên sinh, lão tuy vĩnh bại vô thắng, nhưng lão tuy bại mà vẫn vinh, ta bội phục lão.

Công Tôn tiên sinh bỗng làm chuyện rất kỳ quái.

Lão đột nhiên lẳng không phóng người lên, tư thế kỳ quái không ai có thể tưởng tượng nổi, lộn người bảy tám vòng, phóng lên cao bảy tám trượng, sau đó mới hạ mình xuống chỗ cũ.

Lão không điên.

Lão làm như vậy, chỉ bắt quá vì lão cũng biết nhiệt lệ trong mắt lão xem chừng đã đê nén không nổi phải lăn dài.

Không muốn người khác thấy mình rơi lệ, lộn vòng vòng đương nhiên tuyệt không phải là phương pháp rất hay, lại không còn nghi ngờ gì nữa là một phương pháp rất hữu hiệu.

Lý Hoại không còn nghi ngờ gì nữa cũng minh bạch đạo lý đó, cho nên hấn uống một ngụm rượu, uống rượu trong hồ lô.

- Ta cảm tạ lão vô cùng, lão nguyện ý coi ta như đối thủ thứ năm của lão, ta thật sự có cảm giác vinh hạnh phi thường.

“Cũng không phải là vậy”. Công Tôn tiên sinh cố ý giả dạng lãnh đạm mà nói:

“Ta đã nhận ba vạn lượng hoàng kim của người khác đổi lấy cái mạng của người”.

Lý Hoại lại cười:

- Ta quả thật nghĩ không ra cái mạng của ta không ngờ lại có giá như vậy.

Công Tôn tiên sinh không cười:

- Phu thê bọn ta luôn luôn rất thủ tín, một khi đính ước, vô luận ra sao cũng phải làm.

Lý Hoại cũng không còn cười nữa:

- Ta cũng là người rất có nguyên tắc, hơn nữa ta hiện tại còn chưa muốn chết, cho nên ta tuy rất bội phục lão, ta vẫn quyết tâm phải để lão bại thêm lần nữa.

Mối cảm tình giữa bằng hữu vĩnh viễn chân thật như vậy, đáng quý như vậy.

Bất hạnh là bằng hữu tịnh không nhất định là bằng hữu thật sự, cừ địch lại vĩnh viễn tuyệt đối chân thật.

Cho nên nếu quả cừ địch của mình đối với mình có biểu thị thứ tình cảm gì, thứ tình cảm đó là chân thật, có lẽ so với tình cảm của bằng hữu của mình còn chân thật hơn rất nhiều.

Sự thân mật giữa bằng hữu, bằng hữu càng trợ giúp lẫn nhau nhiều, càng thân mật.

Bất hạnh là thân mật thông thường dẫn mình đến khinh miệt.

Cừ địch lại không.

Nếu quả mình đối với cừ địch của mình có cảm giác khinh miệt, mình có thể vì thứ cảm giác đó mà chết.

Cho nên, giữa tình bằng hữu, đặc biệt là giữa tình bằng hữu tốt nhất, rất có khả năng chỉ có thân mật mà không có tôn kính. Giữa quan hệ cừ địch ghê gớm nhất, lại rất có khả năng chỉ có tôn kính mà không có khinh miệt. Thứ tôn kính đó, thông thường đều chân thật hơn so với thứ tôn kính giữa bằng hữu.

Đó thật sự là chuyện rất kỳ quái.

Càng kỳ quái hơn là trên thế giới này có rất nhiều sự tình đều có dạng như vậy.

Xem chừng trên thế giới, mỗi ngày, mỗi canh giờ, mỗi một xó, đều có người đang yêu. Trong giang hồ mỗi ngày cũng đều có người sẵn lòng sinh mệnh, mỗi ngày cũng không biết bao nhiêu lần.

Từ lúc nhân loại có văn tự ký tải lịch sử, quyết chiến sinh tử như vậy cũng không biết có bao nhiêu vạn lần. Nhưng có thể vĩnh viễn lưu lại trong ký ức của mọi người, có được bao nhiêu?

Kỳ trung ít ra có hai lần làm cho người ta khó quên.

Lam Đại tiên sinh cùng Tiêu Vương Tôn quyết chiến giữa trời mây trên đỉnh núi, Lam Đại tiên sinh sử cây đại thiết trùy nặng bảy mươi chín cân, Tiêu Vương Tôn lại chỉ dùng thất lung tháo xuống từ trên áo bào lụa của lão.

Vũ khí của trận chiến đó khác hẳn nhau, đã vô tiền khoáng hậu.

Võ công của Lam Đại tiên sinh cương mãnh ào ạt, chấn cổ thước kim, thiên hạ vô song, một trùy hạ xuống đập vỡ đá thành bột. Tiêu Vương Tôn phiêu hốt uốn lượn, biến ảo thập phần. Sự khác biệt trầm trọng giữa cương và nhu không phải người thường có thể tưởng tượng được.

Trận chiến đó tuy không ai có cơ duyên tận mắt chứng kiến, nhưng chiến lược của trận chiến đó, cho tới nay vẫn sinh sôi vô số truyền thuyết, cơ hồ đã hình thành thần thoại trong võ lâm.

Lục Tiểu Phụng và Tây Môn Xuy Tuyết quyết chiến giữa sương trắng bình minh.

Tây Môn Xuy Tuyết hiệu xưng Kiếm Thần, dưới kiếm không có ai sống sót để làm nhân chứng. Cả cuộc đời y vì kiếm mà sống, cũng nguyện ý vì kiếm mà chết.

Nguyện vọng lớn nhất của cuộc đời y, là muốn cùng Lục Tiểu Phụng so tranh thắng bại cao thấp, bởi vì Lục Tiểu Phụng trong đời chưa từng bại qua. Con người đó xem ra chừng như luôn luôn cười toe toét, tùy tùy tiện tiện, cả một chút bộ dạng tinh minh lợi hại cũng đều không có, thậm chí cả một chút danh xưng cũng không có, càng không giống bộ dạng đã từng khổ tâm luyện tập võ công.

Cuộc đời của gã vào sinh ra tử, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu sự kiện cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng cả đời gã không ngờ thật sự chưa từng bại qua tới một lần.

Trận chiến giữa gã và Tây Môn Xuy Tuyết ra sao?

Trận chiến đó và trận chiến giữa Lam Đại tiên sinh và Tiêu Vương Tôn giống nhau ở một điểm kỳ quái.

Trận quyết chiến của bọn họ tuy đều kinh tâm động phách, đều là một hơi thở giữa sinh và tử, nhưng trận quyết chiến của bọn họ lại không phân sinh tử thắng bại.

Bởi vì lúc đương thời, bọn họ tuy trong phút chốc đã có thể coi đối phương như một cừ địch đáng giết, nhưng bọn họ cuối cùng vẫn còn là bằng hữu.

Một loại bằng hữu trong tâm vĩnh viễn hỗ tương tôn kính nhau.

Lý Hoại và Công Tôn tiên sinh không phải là bằng hữu.

Công Tôn tiên sinh tuy mỗi trận đều bại, lại chỉ bất quá bởi vì tâm của lão quá cao, khí của lão quá ngạo. Lão tuy bại mà vẫn vinh.

Danh khí của Lý Hoại trong giang hồ cho tới nay không có gì là quá lớn, cũng rất ít người biết rõ võ công của hắn thâm hậu tới cỡ nào, nhưng cũng đã có nhiều người biết một chuyện.

Có nhiều người luôn luôn nghĩ mình không thể bại dưới tay hắn, đều đã bại.

Sinh tử thắng bại của trận chiến giữa hắn và Công Tôn tiên sinh, có ai có thể dự đoán được?